

ikar

JEAN
RENO

EMMA

DEBUTOVÝ ROMÁN SLÁVNEHO HERCA

EMMA

JEAN RENO EMMA

Preložila Jarmila Pospěchová

Jean Reno
Emma

Copyright © XO Editions 2024. All rights reserved.
Published by arrangement with Lester Literary Agency
Translation © 2025 by Jarmila Pospěchová
Cover design © by Coverist Studio
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0193-0

Venujem svojej žene a deťom

Najväčšie dobrodružstvo je náš život.

Predtým

Teplomer pod modrým novembrovým nebom ukazuje sotva 10 °C. Štvorprúdovka je takmer prázdna, iba na obzore sa kníše nákladiak. Ručička na tachometri sa prehupne cez stotridsať. Emma ešte pridá. Okolo nej ospanlivo ubieha cesta. Volant pod prstami sa jej chveje. Dostane chuť zapnúť si cédečko od CocoRosie, momentálne jej najobľúbenejšie, no jej matka Jeanne podriemkava na sedadle spolujazdca.

Emma už takmer dostihla nákladiak. Za ním sa vlečie starý citroën, ktorý využíva ťah kamiónu. Šofér ide očividne väčšou rýchlosťou, ako sa snaží ostatným nahovoriť deväťdesiatka nalepená vzadu na karosérii. Určite aspoň stodesať.

Emma zapne smerovku a chystá sa obiehať.

Všetko sa zomelie naraz, akoby v spomalenom chaose.

Citroën nečakane vyrazí zboku, oslepujúci lúč slnka, prudké zošliapnutie brzdy, výkrik jej matky, ktorý nemá konca, potom šmyk, a zrazu je auto prevrátené na streche.

Válam sudy raz, dva, tri! spieva hlas v jej hlave.

Nebo, cesta, zasa nebo, posekaná tráva, záblesk svetla a náhle všetko stíchne ako po údere hromu.

Emma cíti, že ju zadržiava bezpečnostný pás. Otvorí oči a hľadá na svet, ktorý je hore nohami. Ako prvé ucíti spálenú gumu, benzín, hlinu... a ešte čosi. Ten pach jej preniká až do hrdla a má kovovú pachuť.

Obráti hlavu, v ktorej sa chaoticky zrážajú útržky myšlienok.

Jej matka tiež visí dole hlavou ako ona, aj oči má otvorené ako ona. A uprene hľadí na nebo cez dážď červenej krvi.

Nehybne civie na nebo.

Emma sa prepadne do tmy.

Prvá kapitola

Emma letí v daždi črepín, letí a telo sa jej krúti v nekonečnom páde. Určite sú tam hluk, škripot brzd, zvuk trhajúceho sa plechu, no ona nič nepočuje, je to akýsi nečujný lomoz, utlmený výkrik uväznený v hrdle.

Posadí sa na posteli, srdce jej ide vyskočiť z hrude a v ústach cíti kovovú pachuť. Ešte malátna potrasie hlavou. Tento zlý sen ju budí zvyčajne raz do mesiaca.

Utorok protestne zamŕnauká a potom sa labužnícky povystiera. Pomedzi závesy sa prediera kalné svetlo. Budík ukazuje 6.11. Emma sa zabalí do prikrývky, rozhodnutá znova zaspáť. No zabráni jej v tom neodbytné zamraučanie.

„Dovolíš?“

Nie. Mačka si nástojčivo vyžaduje Emminu pozornosť. Strká do nej ňufáčikom a hryzie ju do ramena, až kým ju neprinúti vyliezť z postele. Táto mačka je očividne prevtelením kráľa Slnko, nemá v sebe ani štipku pochopenia pre urážku majestátu!

Na podlahe v obývačke sa váľajú topánky, kopí bielizeň, ktorú treba poskladať, špinavé šálky, podnos s jedlom zo včerajška, knihy, krajčírsky meter – hm, zaujímavé –, ponožky s obrázkom vývrtiek na víno... Na vysokej úzkej skrinke citrónovožltej farby tróni Jeanne a zasnene sa usmieva v rámičku. Keď Emma prechádza okolo, automaticky ju jemne pohladí.

„Dobre ráno, mami.“

Miluje tento byt. Pred renováciou to bola obuvnícka dielňa Emminho starého otca. Výklad ustúpil konštrukcii z priesvitných tehál, vďaka čomu to v miestnosti vyzerá ako v akváriu. Na mieste bývalého skladu vznikli spálňa a kúpeľňa, obe s oknami do malej záhrady, kde sa nachádza Utorkovo obľúbené lovecké teritórium. Starý pracovný stôl z dielne teraz slúži ako kuchynský ostrovček a oddeľuje kuchynský kút od akváriovej obývačky. Emma miluje tento veľký doškriabaný stôl. Keď krája zeleninu, znova a znova precituje tisíckrát opakované gestá starého obuvníka, zhrbeného nad prácou – rozrezať, obrúsiť, prišiť alebo pribiť, navoskovať, vyleštiť –, a predstavuje si jeho mozolnaté, no neuveriteľne zručné ruky, ktoré ju ako dieťa fascinovali. Niečo z jej starého otca sa uchovalo v tomto starom dreve.

Dnes ráno ju dlažba v kúpeľni ľadovo chladí, zrejme preto, že toho veľa nenaspala, podarilo sa jej totiž zaspať až neskoro v noci. Otvorí chladničku, vyberie odtiaľ konzervu s pyšnou etiketou *Jemná kačacia paštéta pre náročné mačky* a vyklopí jej obsah do mačacej misky. Veterinár odporúčať polovicu konzervy ráno a polovicu večer. Zdravie je jediná oblasť, kde kráľovi Utorkovi vládne Emma. Pokiaľ ide o to ostatné, Utorok vyhráva na plnej čiare...

Emma čaká, kým sa vylúhuje káva, a zatiaľ sa oprie o zárubňu francúzskeho okna do záhrady. Uprostred štvorca vysušenej trávy stojí katalpa. Pri kamennom múre práve kvitne ľuľok. Každý rok si vraví, že by si konečne mala založiť poriadnu záhradu, no doteraz sa k tomu neodhodlala. Záhradka vyžaduje plánovanie, a to neznáša.

Chýbajúci spánok v nej vyvoláva príjemnú malátnosť. Paradoxne, vždy keď je unavená, má v rukách viac citu a lepšie masíruje, až by človek povedal, že sa vďaka únave menej kontroluje a prepojí sa priamo so svojím vnútrom.

Samozrejme, keby mala možnosť znova zaliezt' do postele, určite by si ešte aspoň sedem hodín pospala, aby bola pripravená na dnešný deň.

Nech idú do čerta so svojím dňom D!

Z oblohy visia ťažké mraky, no aspoň už neprší. Lemoniera by isto trafil šľak, keby na tú prominentnú delegáciu pri vystupovaní z auta lialo ako z krhly. Pri tejto predstave sa Emma zachichoce, je to jej malá pomsta za všetko, čo musela tento týždeň znášať. Čím viac sa dnešný deň blížil, tým viac ich riaditeľ talasocentra v Portivy sekíroval, až to miestami hraničilo s bossingom. Všetko sa muselo podrobiť tejto významnej udalosti: organizácia – neplatili žiadne pravidlá skráteného pracovného času, nikto nedostal voľno na víkend – aj upratovanie: ako posilu riaditeľ najal externú firmu, dal vyhotoviť novučičké uteráky a plachty so zlatou výšivkou a ušiel špeciálne rovnošaty pre personál, ktorý bude prichádzať do kontaktu s Jeho Exceľenciou a Jeho suitou. Emma doslova videla veľké písmená zakaždým, keď veľký šéf hovoril o očakávanej delegácii. Jej kolegyňa Claire, tiež masérka, tvrdila, že Lemonier si dokonca nechal vymaľovať kanceláriu na červeno-zeleno, vo farbách Ománu! A pritom boli v centre zvyknutí starať sa o celebrity, od priemyselných magnátov po filmové hviezdy, no nikdy neprebíhali prípravy tak horúčkovo... *Robí to pre peniaze alebo pre prestíž?*

Lemonier bol vlúdny päťdesiatnik nízkej postavy so začínajúcou plešinou, skrátka obyčajný človek, no veľmi ambiciózny. Emma vnímala jeho zdvorilosť ako zle priliehajúcu masku. Čo ak v hĺbke duše túžil byť tyranom a teraz musí, chudák, znášať to, že je iba obyčajný riaditeľ talasocentra, hoci veľmi prestížneho? Najzvláštnejšie na tom bolo, že si to zrejme neuvedomoval. Podlizoval sa

mocným v nádeji, že aj jemu sa ujde trocha z ich lesku, a delegácia z Ománu spôsobila skutočnú explóziu. Od oznámenia ich príchodu pred ôsmimi mesiacmi to v meste šumelo najbláznivejšími klebetami a hypotézami. Emme by boli celkom ukradnuté, keby ju Lemonier neurčil za hlavnú masérku Jeho Excelencie, čo bolo podľa neho „*ohromné privilegium a dúfam, že na to budete patrične hrdá!*“. A pretože ju nemohol prenasledovať až do masérkej kabínky, neodpustil si aspoň to, že jej trikrát denne pripomínal podrobnosti a do detailov overoval, či je všetko dokonale pripravené.

Zvyčajne bol riaditeľ dosť uvedomelý na to, aby rešpektoval určité pravidlá. Stál na čele luxusného wellnessu a Emma bola len zamestnankyňa, navyše nie veľmi príkladná. V skutočnosti by ju bol už dávno prepustil, keby jej masáže toľko nevychvaľovali najnáročnejší klienti. A najbohatší... Pokiaľ išlo o Emmu, hoci jej šéf bol zosobnením protivného nadriadeného, nemala chuť hľadať si inú prácu a už vôbec nie otvoriť si vlastný salón. Pri predstave, že má premýšľať o budúcnosti, mala pocit, že stojí nad závratnou priepasťou. Zrazu sa jej v mysli vynorila súvislosť s jej záhradkou: všetko, čo sa sadí, musí mať korene, no ona nie je schopná napláňovať si vlastný život ďalej ako po najbližší víkend. Nie s takou minulosťou, ktorá ju ťahá dozadu...

Káva vychladla, Emma ju do seba prevráti na jeden hlt. Je 7.10. Keď si pomyslí, že o krátky čas bude ako zo škatulky čakať na delegáciu, prevracia sa jej žalúdok. V centre musí byť presne o 10.00 a delegácia sa má dostaviť okolo jedenástej. Lemonier sa vyjadril jasne: všetci musia byť na svojich miestach. Ak sa poponáhľa, ešte to stihne k oceánu.

Ulice sú takmer ľudoprázdne okrem zopár dôchodcov s nákupným košíkom alebo so vzpierajúcim sa psom. Emma šliapne do pedálov. Jej bicykel má iba tri prevody a jedno koleso je napoly vykrivené, no používa ho každý deň, či fúka vietor alebo sneží. Emmina kamarátka Pénélope nedokáže pochopiť, ako sa môže zaobiť bez auta, a je presvedčená, že je to súčasťou „Emminho problému“: skvele vyzerá, je slobodná, výnimočná, no má trocha problémy so socializáciou. Emma však opakuje, že je to kvôli jej ekologickým zásadám. Márne. Pénélope to nechce počuť. Aj Jeanne bola veľká milovníčka prírody a oduševnená bojovníčka. Matkin bicykel je pre Emmu nielen talizman, ale pripomína jej aj hodnoty, ktoré jej matka vstúpila.

Táto neustála potreba pripisovať pôvod všetkých jej názorov matke v nej niekedy vyvoláva dojem, že je stále dievčatko, ktoré si tvrdohlavo škriabe chrastu až do krvi. Na to, aby mohla fungovať, potrebuje svoju dávku, zmes pocitu viny a šťastných spomienok...

Odbočí na bulvár de la Teignouse a vyrazí po cestičke pre cyklistov, ktorá vedie po pobreží. Obloha ponúka priam danteovské predstavenie tieňov a svetla, ktoré sa odráža na morskej hladine a prechádza od zelenej do čiernej farby. Za búrky dosiahnu vlny z oceánu až na cestu, no dnes bude zrejme krásne. Opitá vetrom ešte viac šliapne do pedálov a otvorí ústa, aby zachytila jemnú spříšku. Pri oceáne každým pórom cíti, že je nepolapiteľná, voľná ako vietor.

Začne si pohmkávať do rytmu melódiu balady Peta Dohertyho *The Fantasy Life of Poetry and Crime*.

Tesne pred mysom Conguel na konci polostrova zastane a natiahne si mikinu. No prudký prírval spomienok jej pokazí radosť. Pláž pri myse Conguel bola obľúbenou plážou jej matky. Emma úmyselne mieša prítomnosť

s minulosťou, je to jej spôsob, ako sa znova spojiť s matkou či zmierniť bolesť z prázdnoty. Spomienky, bicykel, tento výbežok zeme ošľahanej morským vetrom, rozhovory v jej hlave... Jeanne tam kdesi stále je.

„Chýbaš mi, mami.“

Svet živých a svet mŕtvych pre Emmu vždy akosi splývali. Smútok ani skutočná neprítomnosť pre ňu neexistovali, skôr ich vnímala ako fyzické chýbanie pohladení a voní. Dala by čokoľvek na svete za matkino objatie. Od toho posledného prešlo deväť rokov. Koniec jedného cyklu.

Zabila si ju...

Umlčí hlások v hlave a pridá, prejde okolo štvorhviezdičkového kempu a dlhého radu karavanov. Pod prudkými nápormi vetra borovice pripomínajú vyvrátené dáždnyky.

Cedule za parkoviskom hlási, že pieskový chodníček za ňou je zakázaný pre bicykle. Emma ju ignoruje a pokračuje. O štvrť na deväť tam určite nebude veľa ľudí a nikto si ju nevšimne.

Keď príde k topografu, zoskočí z bicykla a vykročí k oceánu s rozťahnutými rukami. Fučí tak silno, že nemôže dýchať a na jazyku jej zostáva slaná príchuť slz. Matka jej vravela, že to robievala už od troch rokov, rozprestrela malé ramená ako krídla a bola presvedčená, že vzlietne.

„Bála som sa, že ťa odnesie nápor vetra, zlatko...“

Všade tu cíti matku. Emma si predstavuje jej ladnú siluetu, ako sa vrhá do vln. Jeanne bola divoká a bláznivá, jej krása vyrážala dych, a milovala plávanie v zime, „aby sa mi roztancovali bunky“, vravievala.

V diaľke sa z vln vynárajú dva ostrovčeky, „malá diera“ a „veľká diera“. Na jeden z nich, Toul-Bihan, sa počas odľivu dá dostať pešo. Na druhom, nazývanom Toul-Bras, sa našlo galské pohrebisko.

Tam by mali spočívať aj ostatky jej matky.

Na deň Pamiatky zosnulých bude jej otec Michel znova naliehať, aby s ním išla na cintorín. Emma však v návšteve cintorína nevidí žiadny zmysel, pripadá jej to triviálne: je to iba rad rozkladajúcich sa tiel v rakvách. Prečo by duša mala zotrvať na takom pochmúrnom mieste? Pri spomienke na otca sa pohoršene strasie. Hoci ho má rada, nechápe jeho konformizmus. Ako mohol obuvník Gérard, vojnový hrdina, splodiť takého poddajného a porazeneckého syna?

A čo Jeanne? Určite boli do seba zaľúbení...

Emma zo seba rýchlo zhodí oblečenie. Pod ním má staré plavky. Spodnú bielizeň zabalenú do uteráka si predtým vložila do ruksaka. V okamihu sa do nej oprie ľadový vietor. Po žulovej skale sa dostane až k výbežku mora. Prichádza prvá vlna a s ňou zmes horúčky a lásky, akoby sa kameň a jej matka zrodili z rovnakého zdroja. Hlava sa jej od vzrušenia trocha krúti. Čupne si a položí dlane na skalu, aby lepšie precítila silu, ktorá v nich pulzuje.

„Vidíš, mami, aj moje bunky tancujú!“

Vietor neodpovedá, a tak vstane a vojde do oceánu. Dotyk ľadovej vody jej pripadá ako bodnutie. Premrznutá na kosť vykrikuje od bolesti. Keby ju tu niekto takto uvidel, určite by ju začal poučovať o nezodpovednom konaní, no ona nedbá. Bez nebezpečenstva by radosť nebola taká prenikavá.

Nerozmýšľaj!

Hodí sa priamo do vlny a začne nadšene plávať kraula, unášaná silou oceánu. Termický šok premenil chlad na pálenie a vyvoláva v nej mocný príliv čistej energie.

Prúd ju unáša na otvorené more, no využíva príboj, aby sa príliš nevzdialila od brehu, poháňa ju vzdúvanie mora.

Chvíľu musí bojovať, aby sa udržala v zátoke, no nakoniec sa jej podarí nájsť správne tempo a smer. Pravidelne vynára hlavu nad hladinu a kontroluje, či nie je priveľmi blízko pri ostrovčeku, odkiaľ by sa už nevedela vrátiť. Je to ako súboj medzi oceánom a ňou, drobná postavička, ktorú poháňa zúrivosť, verzus titanský oceán.

V tejto chvíli Emma naplno cíti, že žije. A svet okolo nej zrazu neexistuje.

Druhá kapitola

Nebo pretne hukot a ako blesk z jasného neba sa odkiaľsi zjavia dve dokonale zladené prúdové lietadlá, opíšu polkruh a pristanú na pristávacej dráhe letiska.

Vzrušenie na ploche vedľa pristávacej dráhy vrcholí. Pokiaľ Bretóncom pamäť siaha, nikto tu nikdy nevidel takú prehliadku luxusu a bezpečnosti. Päť pancierových mercedesov stojí v šíku oproti Falconom 7X a s naštartovanými motormi čakajú, kým sa otvoria dvere na lietadlách. Kúsok od nich stojí v pozore uvítací výbor: zástupca prednostu úradu, starosta, okolo nich vybraní vysokopostavení úradníci a s nimi aj Guillaume Lemonier, riaditeľ talasocentra, a doktor Armand Mittois, jeho spoločník. Mittois pred dvadsiatimi rokmi pracoval pre istú japonskú spoločnosť, ktorá sa zaoberala morskou biológiou, a tam sa spriatelil s mladým výskumníkom Bundžim Satom. Spolu zostavili recept na zmes rias, ktorej základ tvorila riasa s názvom *Fucus vesiculosus*¹, čierne chaluhy a mikroriasy, ktoré mali blahodarné účinky pri reumatických stavoch. A práve vďaka tomuto špeciálnemu receptu – jeho zloženie bolo chránené ako prístupové kódy na aktiváciu jadrovej zbrane – sa centrum vyšvihlo medzi špičkové talasocentrá na svete. Satoa zložila prasknutá aneuryzma a úspech si nikdy neužil. Preto pri vchode do centra zdobí

¹ chaluha bublinatá, pozn. prekl.

stenu spomienková tabuľa – hoci s nevôľou, Lemonier sa nakoniec podrobil želaniu svojho spoločníka prejaviť česť „neznámemu géniovi“.

Dvere na oboch lietadlách sa súčasne otvoria a vyjde z nich asi dvadsiatka cestujúcich. Osobní strážcovia majú na sebe tmavé obleky, prominentní hostia biele dželaby a ich právnici sa vyobliekali do dokonale padnúcich sivých oblekov. Jeden z hostí na prvý pohľad vyčníeva zo skupiny: mladý, opálený, s prívetivým výzorom. Tarik Kán. Jediný sa usmieva, on jediný si to môže dovoliť, prebehne Lemonierovi hlavou a pocíti závisť.

No jeho stisk ruky vám len-len že nerozmiaždi kosti.

Nasleduje krátka konverzácia, nič dôležité, samé zdvořilostné frázy. Zatiaľ čo právnici vybavujú veci s colníkmi, prominentní hostia pod pozorným dohľadom bodygardov vykročia k mercedesom. Lemonier a Mittois nastúpia do druhého vozidla, hneď za mercedesom Jeho Excelencie. Cesta do centra netrvá ani hodinu, no starosta na tento účel aj tak vybavil početný policajný sprievod na motorkách.

Program je nabitý, ak všetko pôjde ako po masle, mohol by z toho vzniknúť skvelý obchod. Tarik Kán sa vyjadril jasne: chce všetko vidieť, rozprávať sa s personálom, otestovať, čo vedia. Jeho právnici sa postarajú o spresnenie čísel, ktoré vyplynuli z auditu spred troch mesiacov. Lemonier stavil na skvelý obed, len aby sa predviedol: jedlo, špeciálne na túto príležitosť, pripravil šéfkuchár s michelinskými hviezdami, pozvaní boli starostlivo vybraní hostia – podnikatelia z regiónu a dve francúzske celebrity, aby to náhodou nepôsobilo priveľmi obradne.

Masáže prebehnú na konci dňa a boli vybrané na základe zoznamu, za ktorý by sa nehanbila ani Stasi: vonné oleje a zmesi boli pripravené podľa toho, čo má pán Kán

rád, rovnako hudobný podmaz, farba županov, a všetci vedeli, akým gestám sa majú vyhýbať... Dokonca naňho čaká aj darček v podobe kufríka s personalizovanými výrobkami.

Keď delegácia vstupuje do centra, Lemonier si tíško s úľavou vydýchne. Personál je nastúpený v polkruhu, recepčné sú v ružovom – sukne im radšej dali predĺžiť o desať centimetrov – a zamestnanci rehabilitačných oddelení v žiarivo bielych rovnošatách, ktoré tvoria pracovný plášť a nohavice.

S trochou šťastia by ten obchod mohol vyjsť...

K personálu centra sa pred polhodinou s poriadnym meškaním pridala aj Emma. Pobyt v oceáne sa trocha predĺžil a potom si musela narychlo urobiť manikúru, pretože si na skalách oškrela lak na nechtoch. Ruky sú jej pracovným nástrojom, pevné dlane, dlhé, úzke prsty. Emma im venuje veľmi dôkladnú starostlivosť. A keďže už nemala čas, narychlo si skrútila ešte mokré vlasy do čohosi, čo vyzeralo ako kreatívna verzia štýlového francúzskeho uzla. Na pleť si naniesla hydratačný krém – viac nestihla.

Keď stála v prvom rade so svojimi kolegami, len horoko-ťažko potláčala nervózny smiech. Sú nastúpení ako na vojenskej prehliadke alebo ako služobníctvo v seriáli *Panstvo Downton*. Lemonier ju postavil celkom dopredu, vraj preto, že bude masírovať Jeho Excelenciu. No Emma veľmi dobre vie, že využije každú príležitosť, aby ju vystavoval – napríklad na propagačných materiáloch centra –, ani nie tak preto, že bola talentovaná masérka, ale pre jej výnimočnú krásu v štýle Avy Gardnerovej, blondínky s nevyspytateľným temperamentom...

„Už sú tu!“

Vo chvíli, keď autá vošli na rozľahlé priestranstvo pred centrom, sa Emme podarilo upokojiť a spomenula si na materiály, ktoré jej dal Lemonier, aby sa vrah vyhli nepríjemným prekvapeniam. Ománska ekonomika doteraz spočívala predovšetkým na ťažbe ropy, no Ománčania najnovšie spustili plán diverzifikácie, zameraný na luxusný cestovný ruch, kultúru a dedičstvo. Jedným z veľkolepých projektov malo byť aj centrum talasoterapie stojace v blízkosti prepychového hotela, ktorý plánovali otvoriť neďaleko hlavného mesta Maskat. Vedenie budúceho rezortu chcelo hosťom ponúknuť špičkové rehabilitačné procedúry a vďaka liečebným metódam doktora Mittoisa centrum v Portivy porazilo všetkých konkurentov okrem istého slávneho rehabilitačného centra v Thajsku. Lemonier dookola opakoval, že dnešná návšteva rozhodne o všetkom: ak budú úspešní, vyradia konkurenciu a získajú medzinárodné renomé...

Hostia vystupujú z áut v dokonale zladenej choreografii. Emme neuniknú mocné svaly črtajúce sa pod oblekmi – samozrejme, telesná stráž –, potom sa zjaví malá skupinka v tradičnom odeve ománskeho sultanátu. A najmladší člen výpravy, pohybujúci sa ladne ako mačka. Emma zrazu cíti, že ju k nemu niečo priťahuje...

V tej chvíli sa k nemu vrhne Lemonier a Emma pochopí, že to zrejme bude „Jeho Excelencia“, a teda samotný Tarik Kán. Tridsiatnik, najstarší syn zástupcu predsedu ománskej vlády, absolvent Oxfordu, ktorému predpovedajú vysoké funkcie. A ten chlap má veru poriadnu charizmu, vníma ju aj na tú vzdialenosť. Nenápadne si ho prezerá, zatiaľ čo Jeho Excelencia diskutuje s Mittoisom, a neunikne jej, ako panovnícky sa k nemu skláňa.

Emmu väčšinou už žiadny klient neohúri. Je jej jedno, či je to právnik, filmová hviezda, žena v domácnosti